

ੴ

ਆਨੰਦ ਸਾਹਬ ਜੀ

ਅਧਿਆਤਮ ਦੀ ਓਰ ਏਕ ਸਫਰ
ਡੋਗਰੀ ਅਨੁਵਾਦ

अनुक्रमणिका

1.	आनंद साहब जी -----	1
2.	अरदास-नमाज -----	20
3.	रूह दा रस्ता -----	24
4.	सफर दे वास्ते दर्शन -----	26
5.	महिलाओं की भूमिका -----	28
6.	पगड़ी दा महत्व -----	31
7.	वनिमृता कुंजी सार अपने सफर च -----	33

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher

© Sikhbookclub.com

Chino, Ca 91710

ਰਾਮਕਾਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ
ਰਾਮਕਾਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਆਨੰਦੂ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ॥

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥
ਏ ਓ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਏ ਕੀਜੇ ਮਿਗੀ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥
ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮਿਲਨ ਤੇ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਤੇ ਸੰਤੁਲਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਆਨੰਦਮਧ ਰਾਗ ਬਜਦਾ ਹੋਵੇ।

ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥
ਏ ਏਸਾ ਲਗਦਾ ਏ ਜੇ ਕੀਮਤੀ ਗਹਨੇ-ਰੂਪੀ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਰਾਗ ਅਪਨੇ ਪਰੀ-ਰੂਪੀ ਪਰਿਵਾਰੋਂ ਦੇ ਕਨੈ-ਕਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਨੇ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਆਏ ਨ।

ਸਬਦੇ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥
ਏ ਜੇਡੇ ਸਾਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬਸਾਏ ਹਨ, ਤੁਹਨਾਂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਨ ਦੇ ਬਾਦ ਮਨ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ੧॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਲੀਨ ਰਹੋ।

ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥
ਏ ਹੇ ਮਨ, ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਭੁਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥
ਏ ਓਹ੍ ਤੁੰਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦਾ ਰੋਹ੍ਗ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਕਰਗ।

ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ਏ ਤੁਸ ਤੁਸ ਪ੍ਰਭੂ ਗੀ ਕੀਂ ਭੁਲਦੇ ਓ ਜੇਡਾ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਏ?

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥
ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦੇ ਹਨ, ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰ ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਨਾ। ੨॥ , ਏ ਏ ਸਚੇ ਮਾਲਿਕ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥

ਹੈ ਸਨਾਤਨ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਤੇਰੇ ਸੁਗੰਧਿ ਘਰ ਚ ਕੇ ਏ?

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥

ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋ।

ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥

ਏ ਜੋ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸ਼੍ਰੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨੇ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਸਦਾ ਹੈ।

ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਏ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੂੰਜਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਸਦਾ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ, ਏ ਸਚੇ ਮਾਲਿਕ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ੩॥

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥

ਏ ਉਂਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਂ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰ ਏ ਜਿਸਨੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰੀ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾਏਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਏ, ਓਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਚ ਸਾਂਤਿ ਤੇ ਸੁਖ ਕੰਨੈ ਬਸੀ ਗੇਆ ਏ।

ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਏ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਆਧਾਰੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿੱਥੀ ਏ ਮਹਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਸੰਤ, ਧਿਆਨ ਸੇ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਪਿਆਰ ਕਰੋ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੇ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ॥੪॥

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ॥

ਏ ਤੁਸੇ ਸੌਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਦਿਲ ਘਰ ਰਬਾਬ ਪਖਾਵਾਜ, ਤਾਲ ਫੁੰਗੂ ਤੇ ਸ਼ੰਖ ਚ ਪੰਜ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੰਨੈ ਅਵਰਨੀਯ ਸ਼ਬਦ ਗੂੰਜਦੇ ਨ।

ਘਰਿ ਸਭਾਰੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥

ਏ ਤੁਸੇ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਦਿਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪੰਜ ਸ਼ਬਦ ਬਜਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਅਪਣੀ ਤਾਕਤ ਰੱਖੀ

ਹੈ।

ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਏ ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਪੰਜ ਕਾਮੁਕ ਸ੍ਵਰਗਦੂਤੋਂ ਗੀ ਵਸ਼ ਚ ਕਰਿਐ ਤੁਸੇਂ ਭੀ ਭਯਾਨਕ ਕਾਲ ਗੀ ਮਾਰੀ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਹੀ ਇਸ਼ਟੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਵਿਚ 'ਅਹਦ' ਸ਼ਬਦ ਗੂੰਜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਥੇ ਸੁਖ ਹਾਸਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੫॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਚੀ ਭਕਤਿ ਦੇ ਬਗੈਰ ਏਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬੇਕਾਰ ਏ।

ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥

ਏ ਇਕ ਗਰੀਬ ਖੁਫ਼ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਚੀ ਭਕਤਿ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏ?

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥

ਏ ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰ ਦੇ।

ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥

ਏ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਥਾਹ੍ ਰ ਨੇੜੇ ਏ, ਧਿਆਨ ਚ ਲਗੇਨੇ ਕਨੈ ਗੈ ਇਸਦਾ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਦੇ ਬਿਨਾ ਏ ਬੇਚਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ੬॥

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੇ ਕਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥

ਏ ਹਰ ਕੋਈ ਸੁਖ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਚੀ ਸੁਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਸਿਖ ਗਏ ਹੈ।

ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਏ ਸਚੀ ਸੁਖ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕੋਲਾ ਸਿਕ਼ੀ ਗੇਏ ਏ ਜੇਡਾ ਅਪਨੇ ਲਾਡਲੇ ਸੇਵਕੋਂ ਉੱਪਰ ਸਦਾ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਕੁਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਾਨ ਦੀ ਏਂਟੀਮੋਨ ਪਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੋਹੁ ਤੁਟਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਏ ਜਿੰਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਤਮ ਕਤ੍ਰੈ ਲਗਾਵ ਖੋਏ ਗੇਦੇ ਨ, ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ਼ਬਦੇ ਦੇ ਜਰਿਏ ਤੰਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਗੀ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਏ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਸਚੀ ਸੁਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ੭॥

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੇਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਏ ਬਾਬਾ, ਜਿਸ ਇੰਸਾਨ ਗੀ ਤੁਸ ਦੇਂਦੇ ਓ, ਉਸੀ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਪਾਵੈ ਤ ਸੇ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ ॥

ਏ ਸਿਰਫ਼ ਉਸੀ ਗੈ ਮਿਲਦਾ ਏ ਜਿਸਗੀ ਤੁਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਦੇਵੈ ਸਕਦੇ ਓ।

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਏ ਕੋਈ ਉਲਝਨ ਚ ਖੋਏ ਗੇਦਾ ਏ ਤੇ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਏ ਚ ਭਟਕਦਾ ਏ, ਪਰ ਕੁਸੈ ਨੇ ਨਾਂਸ ਕਤ੍ਰੈ ਚਿਪਕਦੇ ਹੋਏ ਅਪਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸਫਲ ਬਨਾਏ ਦਿੱਤੀ ਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜੋ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸੁਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ ॥੮॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਇੰਸਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ੮॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੇ ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਿਥ ਸੰਤ, ਆਓ ਮਿਲਿਏ ਅਕਥਨੀਥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਓ।

ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਆਓ ਅਸ ਅਕਥਨੀਥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਓ ਤੇ ਸੋਚਓ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਕਤ੍ਰੇ ਉਸੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੈ ਸਕਦਾ ਏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਅਪਨੇ ਸ਼ਰੀਰ, ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਗੀ ਗੁਰੂ ਗੀ ਸੌਂਪਨੇ ਤੇ ਉਂਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਨੇ ਕਤ੍ਰੇ ਗੈ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੁ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰੋ ਤੇ ਉਂਦੀ ਸਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਗਾਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੯॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਸੰਤਾਂ, ਸੁਣੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਅਵਰਨੀਥ ਕਹਾਣੀ। ੯॥

ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਚੰਚਲ ਮਨ, ਚਤੁਰਾਈ ਦੇ ਜਰਿਏ ਕੁਸੈ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਹਾਸਲ ਨੇਝੀ ਕੀਤਾ। , ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਸੁਨੋ ਧਿਆਨ ਸੇ।

ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ ॥

ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੁਨੋ, ਬੁਝਿ ਦੇ ਜਰਿਏ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏਹਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ

ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਏ ਏਹ ਮਾਯਾ ਏਸੀ ਮੋਹਕ ਏ ਜਿਸਨੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਗੀ ਵਿਸ੍ਰੁਤਿ ਚ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰੀ ਦਿੱਤਾ ਏ ਤੇ ਤਨੋਂਗੀ ਸਚਾਈ ਗੀ ਭੁਲੀ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ॥

ਏ ਇਸ ਮੋਹਿਨੀ ਮਾਯਾ ਗੀ ਕੀ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਰਚੇ ਦਾ ਏ ਜਿਸਨੇ ਜੀਵੇਂ ਦੇ ਮੁੰਹ ਚ ਭਰਮ ਦੀ ਚਲ-ਕਪਟ ਜੜੀ-ਭੂਟੀ ਪਾਈ ਦਿੱਤੀ ਏ।

ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥

ਏ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਮਿੱਠੀ ਨਾਮ ਦਾ ਮੀਠਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ, ਏ ਚੰਚਲ ਮਨ, ਚਤੁਰਾਈ ਦੇ ਜਰਿਏ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਕੀ। ੧੦

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਏ ਅਰੇ ਪ੍ਰਿਥ ਮਨ, ਸਦਾ ਸਚਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ।

ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਯਾ।

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਏ ਤੁਸ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਕਰਦੇ ਓ ਜੇਡਾ ਤੁੰਦੇ ਕਰਨੇ ਨੇਝੀ ਗੇਆ?

ਐਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥

ਏ ਏਸਾ ਕੰਮ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇਝੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਜੇਹਦੇ ਕਰਨੇ ਅੰਤ ਚ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਝੀ ਜਾ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਤੁਸ ਸਤਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਾ ਸੁਨੋ ਤੇ ਏਹੁ ਤੁੰਦੇ ਕਰਨੇ ਗੈ ਰੋਹਗ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੧੧॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦੇ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਮਨ, ਸਦਾ ਸਚਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ। ੧੧ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਦੁਰ੍ਗਮ, ਅਵਸ਼ਯ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ।

ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਦੇ ਹੋ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ ॥

ਏ ਇਹ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਨਾਟਕ ਹਨ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਕੀ ਆਖ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਆਖਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏ ਤੁਸੀਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਬੋਲ ਰਹੇ ਤੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਰਬ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗਮ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ। ੧੨ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੋਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਓਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਮਨੁਖ ਤੇ ਋ਸ਼ਿ ਵੀ ਫੁੱਫਦੇ ਹਨ।

ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮ ਸਚਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਸ ਗਈ ਹੈ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਰਬ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਰਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਮ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਚੁੰਨੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥

ਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਲਚ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਚਲੀ ਗਈ ਤੇ ਉਸੀ ਸਿੱਧ ਸਤਗੁਰੂ ਭਲਾਈ ਹੀ ਮਿਲੀ ਗਈ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ ਹੋਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ੧੩ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥

ਏ ਭਕਤਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲਾ ਬਕਸ਼ਰਾ ਏ।

ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥

ਏ ਭਕਤਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਬੇਜੋੜ ਏ ਕੀਜੇ ਉਨੇਂਗੀ ਬੜਾ ਗੈ ਕਠਿਨ ਰਸਤੇ ਪਰ ਚਲਨਾ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਏ ਲਾਲਚ, ਲਾਲਚ, ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸ ਚੋੜ੍ਹਨੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੰਦੇ, ਏ ਉਨੇਂਗੀ ਇਸ

ਰਸਤੇ ਪਰ ਜਾਨਾ ਪੈਂਦਾ ਏ ਜੇਹੜਾ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਧਾਰ ਕੋਲਾ ਭੀ ਤੇਜ ਤੇ ਅਗ ਕੋਲਾ ਭੀ ਘਟੁ ਏ।

ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥

ਜਿੰਦਗੀ ਚ ਓਹੁ ਜੇਹੜਾ ਰਸਤਾ ਅਪਨਾਂਦੇ ਨ ਓਹੁ ਦੋਖਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਕੋਲਾ ਭੀ ਤੇਜ ਤੇ ਬਾਲੇਂ ਕੋਲਾ ਭੀ ਪਤਲਾ (ਚੁਨੌਤੀ ਤੇ ਚੁਨੌਤੀਪੂਰਨ) ਏ। ਗ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਟਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਝੁੱਝਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧੪॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਖਨਾ ਏ ਜੇ ਭਕਤੋਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਲੋਕੇਂ ਕੋਲਾ ਧੁਗੋਂ-ਧੁਗੋਂ ਥਮਾਂ ਗੈ ਬਕਖਰਾ ਏ। ੧੪॥

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ ਚਲਹ ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਸੀਂ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਤੇਰੇ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨ ਜਾਨੇ।

ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਰੇ ॥

ਏ ਤੁਸ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਉੱਪਰ ਲਾਂਦੇ ਓ, ਅਸ ਉਸੀ ਟੁੰਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਗੈ ਚਲਨੇ ਆਂ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਰੇ ॥

ਏ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਾਦ ਹੈ, ਓਹੁ ਸਦੈਵ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਰਹੰਦੇ ਨੇ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਰੇ ॥

ਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਪਨੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਨਾਂਦੇ ਹੋ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤੇ ਸੁਖ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਰੇ ॥੧੫॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। 15।

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਏ ਏਹੁ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਏ।

ਸਬਦੇ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਨੇ ਸਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕੀਤੀ ਏ।

ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ॥

ਏ ਏਹੁ ਗਲ਼ ਉਨੇਂ ਲੋਕੇਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਚ ਬਸੀ ਗਈ ਏ ਜਿੰਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਥਮਾਂ ਗੈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਏ।

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਕਿਸ਼ਾ ਲੋਕ ਭਟਕਦੇ ਰੌਹ੍ਦੇ ਨ ਤੇ ਮਤੀ ਗਲਲ ਕਰਦੇ ਰੌਹ੍ਦੇ ਨ ਪਰ ਤੰਦੀ ਗਲਲਬਾਤ ਦੇ ਰਾਏਂ ਕੁਸੈ ਗੀ ਭੀ ਕਿਸ਼ਾ ਹਾਸਲ ਨੇਝੈ ਹੋਝੈ ਸਕੇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥੧੬॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਗੁਰੂ ਨੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ੧੬ ॥

ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ।

ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋ ਚੁਕੇ ਨੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਗਏ।

ਪਵਿਤੁ ਭਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਸਾਂ-ਘੋ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁਟੰਬ-ਕੁਟੰਬ ਪਵਿਤਰ ਹੋਝੈ ਗੇਦੇ ਨ ਤੇ ਤੰਦੇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਭੀ ਪਵਿਤਰ ਹੋਝੈ ਗੇਦੇ ਨ।

ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁੰਹ ਨਾਲ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕਾਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੭॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਓਹ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ੧੭ ॥

ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਵਿਣੁ ਸਹਜੈ ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮਾਂ ਗੀ ਕਰਨੇ ਕੁਟੰਬ ਮਨ ਚ ਜਨਮਜਾਤ ਜ਼ਾਨ ਪੈਦਾ ਨੇਝੈ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਜਨਮਜਾਤ ਜ਼ਾਨ ਦੇ ਬਗੈਰ ਮਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾਏਂ ਗੀ ਦੂਰ ਨੇਝੈ ਹੋਂਦਾ।

ਨਹ ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਏ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਤੇ ਕੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਥਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਹਸੈ ਜੀਉ ਮਲੀਣੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ ਜਾਏ ॥

ਏ ਇਹ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਜਪ ਸ਼ਕ ਔਧ ਜਪਭਾਤਮਾ ਕੀ ਜਪਭਾਤਮਾ ਸ਼ੋ ਗੜ੍ਹੈ ਸ਼ੈ , ਕਮਾ ਜਪਭਾਤਮਾ ਕੀ ਜਪਭਾਤਮਾ ਸ਼ੋ ਜਾ ਕਰਤਾ ਸ਼ੈ ?

ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਏ ਮਨ ਗੀ ਸ਼ੁਫ਼ ਕਰਨੇ ਆਸਤੈ ਸ਼ਬਦੇਂ ਪਰ ਧਿਆਨ ਦੇਓ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰ ਧਿਆਨ ਦੇਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੁ ਸਹਸਾ ਇਵ ਜਾਇ ॥੧੮॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਸਹਜ ਜ਼ਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਤੋਂ ਸ਼ਕ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ੧੮ ॥

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

ਏ ਕੋਈ ਦਿਲ ਗੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਸਾਫ-ਸੁਥਰੇ ਹੋਨ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥

ਏ ਜੇਹੜਾ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋਨ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੰਦਾ ਹੈ, ਓ ਜੁਆ ਵਿਚ ਹੀ ਜਨਮ ਗਵਾ ਚੁਕਾ ਹੈ।

ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਏ ਪਾਸ ਦੀ ਇਸ ਵਡੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਜੂਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਤੋਂ ਮੌਤ ਭੁਲ ਚੁਕਾ ਹੈ।

ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੇ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਏ ਇਸ ਨਾਂ ਗੀ ਵੇਦੋਂ ਚ ਬੇਹਤਰੀਨ ਦਸ਼ੇਆ ਗੋਦਾ ਏ ਪਰ ਏਹੁ ਲੋਕ ਇਸਗੀ ਨੇੜੇ ਸੁਨਦੇ ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ ਭਟਕਦੇ ਰੋਹਦੇ ਨ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਝੂਠ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੁਆ ਵਿਚ ਹੀ ਅਨਮੋਲ ਜਨਮ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ੧੯ ॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

ਏ ਕੁਝ ਲੋਗ ਦਿਲ ਚ ਸ਼ੁਫ਼ ਤੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਵੀ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ ॥

ਏ ਏਸਾ ਵਿਅਕਤਿ ਜੋ ਦਿਲ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੈ ਓਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਸਤਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾਤਾ ਹੈ।

ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਏ ਝੂਠ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸਚਾਈ ਵਿਚ ਡੁਬਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ।

ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਏ ਸਿੱਧਾ ਉਹ ਬਪਾਰੀ ਹੀ ਅੱਢੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਨਮ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਰੱਖ ਜਿੰਨਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥੨੦॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੈ, ਓਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੰਦੇ ਨੇ।

20 ॥

ਜੇ ਕੇ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਆਮਨੇ ਸਾਮਨੇ ਆ ਜਾਵੇ।

ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਆਮਨੇ ਸਾਮਨੇ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰੋਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਤਮਾ ਚ ਵੀ ਅਪਨੀ ਧਾਦੋਂ ਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।

ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਗੀ ਛੋੜਿਏ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਤਪਸਰ ਨਿਰਮਰ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਰਾ ਹੋਰ ਕੁਸੈ ਗੀ ਨੇੜੇ ਜਾਨਦਾ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸੇ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ ॥੨੧॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਸੰਤ, ਧਿਆਨ ਸੇ ਸੁਨੋ, ਸਿਰਫ਼ ਸਿਖੁ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੨੧॥

ਜੇ ਕੇ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਕੋਲਾ ਮੁੜਦਾ ਏ ਤਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਬਗੈਰ ਉਸੀ ਮੋਖ ਨੇੜੇ ਮਿਲਦਾ।

ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰ ਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥

ਏ ਉਸੀ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਥਾਵੇਂ ਪਰ ਮੁਕਤਿ ਨੇੜੇ ਮਿਲਦੀ, ਭਲੇਆਂ ਇਸ ਸਰਬੰਧੇ ਚ ਜ਼ਾਨੀ ਮਹਾਨ ਲੋਕੋਂ ਕੋਲਾ ਜਾਇਏ ਪੁਛੇਆ ਜਾ।

ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਓ ਕਈ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਵਿਚ ਭਟਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮਨੁਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਹਾਸਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣ ਵਿਚ ਗਿਰ ਕੇ ਫਿਰ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਏ ॥੨੨॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚੋ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿ ਪਰਾਯਾ ਆਤਮਾ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਹਾਸਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ੨੨॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਪਿਆਰਿਹੇ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਹੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਸਿਖ ਆਓ ਸਚੇ ਸੁਰ ਗਾਓ।

ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀਆ ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਗਾਓ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਸਭ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੇਹਤਰੀਨ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥

ਏ ਏਹੁ ਭਾਸ਼ਣ ਉਨੇਂ ਲੋਕੇਂ ਦੇ ਦਿਲੇਂ ਚ ਲੀਨ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ ਜਿੰਦੇ ਉਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ, ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹੋ ਤੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਰਹੋ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ ਏਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੩॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ, ਸਦਾ ਇਸ ਸਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੀ ਗਾਂਦੇ ਰਹੋ। ੨੩॥, ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਣ ਕਢਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁੰਹ ਤੋਂ ਉਚਾਰੀ ਭਾਸ਼ਣ ਹੀ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥

ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਬੋਲੇ ਕੋਈ ਭੀ ਸ਼ਬਦ ਗਲਤ ਹੈ।

ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਲਾਵਾ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਝੂਠੇ ਹਨ।

ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਏ ਝੂਠੇ ਕਚੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਜਪ ਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕਚੇ ਹਨ ਧਾਨੀ ਝੂਠੇ ਤੇ ਝੂਠੇ ਨੇ ਸਿਰਫ ਕਚੇ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਬੋਲੇ ਹਨ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਏਸੇ ਲੋਕ ਅਪਨੇ ਜਙਬੇ ਚ ਰੋਜ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਂ ਜਪਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨ ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਕਿਸ ਨੇੜੀ ਜਾਨਦੇ।

ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੇਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥

ਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮਾਂ ਨੇ ਚੁਰਾਇ ਲਿਆ ਹੈ, ਓਹ ਬੇਕਾਰ ਬੋਲ ਰਹੇ ਨੇ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁੰਹ ਤੋਂ ਬੋਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਸਚ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਕਚੇ ਧਾਨੀ ਝੂਠੇ ਹਨ। ੨੪॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਚਨ ਇਕ ਅਨਮੋਲ ਰਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਮਤੀ ਹੀਰੇ ਜੜਦੇ ਹਨ।

ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਰਤਨ ਉਪਰ ਟਿਕਦਾ ਏ, ਓਹ ਇਸ ਚ ਲੀਨ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਘਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੱਖ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਓ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਥ੍ਯ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥੨੫॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਅਨਮੋਲ ਰੱਖ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਮਤੀ ਹੀਰੇ ਜੜਦੇ ਹਨ। ੨੫॥

ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ॥

ਏ ਮਹਾਨ ਖੁਦ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤਿ, ਚੇਤਨ ਤੇ ਮਾਯਾ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਅਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋ ਅੰਜਾਮ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਓਹ ਅਪਣੇ ਆਪੇ ਗੀ ਮਨ ਤੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬਖ਼ਸ਼ਾਰ ਨਾਟਕ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਏ ਓਹ ਇਸ ਨਾਟਕ ਦੀ ਸਮਝ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਬੁੱਝੇ ਗੈ ਦੁਰਲੱਭ ਗੁਰੂ ਮੁਕਤ ਗੀ ਗੈ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਤੇੜੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਵਸਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਾਰੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ ॥੨੬॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਤਾ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮਝ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ੨੬॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਸ੍ਰਮ੍ਰਿਤਿ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਾਪ ਤੇ ਗੁਣ ਗੀ ਮਨਦੇ ਨ ਪਰ ਸਾਰ ਕੀ ਨੇੜੇ ਜਾਨਦੇ।

ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਿਨਾ ਤਤਕ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤੇ ਜ਼ਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਏ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਦੁਨਿਆ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਦੀ ਨੀਂਦ ਚ ਸੋਝੇ ਦੀ ਏ ਤੇ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਤ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਦੀ ਨੀਂਦ ਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬੇਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਅਜ਼ਾਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਆਤਮਾ ਹੀ ਜਾਗ ਗਏ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ

उन्हें दे मन विच बसे हन ते अमरता दे अमृत दा जप करदे रहंदे हन।

करै नानक सै उतु पाए जस नै अनदिनु हरि लिख लारै जागत रैनि विहाणी ॥२७॥

ऐ, ऐ नानक दा आखना ऐ जे दिन-रात परमात्मा दे प्रति समर्पित रहने गी गै आध्यात्मिक ज्ञान मिलदा ऐ ते उंदी जिंदगी रातीं जागतें च बीती जंदी ऐ। २७ ॥

माता के उदर महि पूतिपाल करे सै किउ मनहु विसारीअै ॥

ऐ जो मां दे कोख विच बी सानू पोसदा है, उस नूं असीं क्यों भुल जांदे हां?

मनहु किउ विसारीअै ऐवडु दाता जि अगनि महि आहारु पनुचावै ॥

ऐ अस्सां किवें भुल सगदे से कि ओ इन्ना वडा दाता हे जो साकुं गर्भ एच खावण दा इंतजाम करेदे?

ऐस नै किहु पेहि न सकी जस नहु आपनी लिख लावै ॥

ऐ जो अजनी भक्ति में अजना शोता शै, उवे कोई शोक औय नीड़ा नशी छू वकता।

आपनी लिख आपे लाए गुरुमुखि सदा समालीअै ॥

ऐ सच तां ऐ हे कि ओ खुद अपणी समर्पण विच पा उंदे अते असाकुं गुरुमुख बण के हमेशा उन्हा कूं याद करणा चाहीदा हे।

करै नानक ऐवडु दाता सै किउ मनहु विसारीअै ॥२८॥

ऐ, ऐ नानक कहंदा है कि जो इतनी वड्डा दाता है, उस नूं असीं क्यों भुल जाइए। २८ ॥

जैसी अगनि उदर महि तैसी बाहरि माइआ ॥

ऐ जिवें मां दे कोख विच अग है, उवें ही बाहर माया।

माइआ अगनि सड ऐके जेही करतै खेळु रचाइआ ॥

ऐ माया ते गर्भ दी अग दोनों बराबर दर्दनाक, ए लीला परमात्मा दी रची है।

जा तिसु भाणा ता जमिआ परवारि भला भाइआ ॥

ऐ भगवान दी इच्छा तां ही बच्चा पैदा होया, जिस नाल पूरे परिवार विच खुशी दा माहौल पैदा होया।

लिख हडकी लगी तिसना माइआ अमरु वरताइआ ॥

ऐ जदूं बच्चा पैदा होदा ऐ तां परमात्मा कनै उंदा लगाव खत्म होई जंदा ऐ ते आत्मा दा संसारी इच्छाएं कनै लगाव होई जंदा ऐ ते माया अपना जाल फैलांदी ऐ।

ऐह माइआ जितु हरि विसरै मेहु उपजै भाउि दुजा लाइआ ॥

ऐ एह भ्रम इयां ऐ जे जीव परमात्मा गी भुल्ली जंदा ऐ ते फिरी उंदे मन च लगाव पैदा होई जंदा ऐ ते द्वैत दा एहसास शुरू होई जंदा ऐ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਪਾਇਆ ॥੨੯॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਾਧਾ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੨੯ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ ਤੇ ਉਂਦਾ ਮੂਲਾਂਕਨ ਨੇੜੀ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ।

ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਰਹੇ ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ ॥

ਏ ਇਸਦੀ ਅਸਲੀ ਕੀਮਤ ਕੁਸੈ ਗੀ ਭੀ ਨੇੜੀ ਨਾਪ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਕਰੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸਦੇ ਲੇੜੇ ਰੋਂਦੇ-ਰੋਂਦੇ ਤੇ ਤੜਪਦੇ ਹੋਏ ਅਪਨੀ ਜਾਨ ਗੰਗਾਏ ਚੁਕੇ ਦੇ ਨ।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਅਰਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ, ਧਾਨੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਝੁਕਨਾ ਚਾਹਿਦਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਉਸ ਕਰਤਾ ਜੁੜੇ ਦਾ ਰੋਂਦਾ ਏ ਜਿਸਗੀ ਏਹ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਗੇਦਾ ਏ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨ ਚ ਗੈ ਰੋਂਦਾ ਏ।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗੁ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੩੦॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਅਨਮੋਲ ਹੈ ਔਰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਭਾਗਵਾਲੀ ਹੈ।

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥

ਏ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਰਾਸ਼ਨ ਤੇ ਮਨ ਬਾਪਾਰੀ।

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਪਾਰੀ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰਾਸ਼ਨ ਹੈ ਇਸ ਰਾਸ਼ਨ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਸਤਗੁਰੂ ਸੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਏ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੋਜ ਦਿਲ ਸੇ ਜਪਤੇ ਰਹੋ ਔਰ ਰੋਜ ਨਾਮ ਦਾ ਲਾਭ ਪਾਏ।

ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥

ਏ ਇਹ ਨਾਮ ਤੇ ਧਨ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩੧॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਪਾਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਹੇ ਰਸਨਾ ਤੂੰ ਹੋਰ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰੇਹਨਾ ਪਰ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਬੁਝਦੀ।

ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਏਂ ਤੁੰਦੀ ਘਾਸ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਕਨੈ ਨੇਝੈਂ ਬੁਝੀ ਸਕਦੀ ਜਦੂੰ ਤਕਰ ਤੁਸ ਹਰਿ ਰਸ ਹਾਸਲ ਨੇਝੈਂ ਕਰੋ ਤੇ
ਤੁਸੀਂ ਨੇਝੈਂ ਪੀਓ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਏਂ ਹਰਿ ਰਸ ਮਿਲਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਪੀਓ ਕਯੋਂਕਿ ਹਰਿ ਰਸ ਪੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਕੋਝੈਂ ਲਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਮਹਸੂਸ
ਹੋਗ।

ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥

ਏਂ ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸ ਸੁਖ ਕਰਮੈਂ ਕਨੈਂ ਗੈ ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਨੇ ਆਛੈ ਗੀ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦਾ ਏਂ। , ਏਂ , ਏਂ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਹਿਤ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੩੨ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹੋਰਿ ਅਨ ਰਸ ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩੨॥

ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਨੰਦ ਜਦੋਂ, ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰੀ ਸੁਖ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਏਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ, ਜਦੁਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੇਰੇ ਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਤਦੂੰ ਗੈ ਆਇਆ।

ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਏਂ ਤੁਸ ਤਦੂੰ ਗੈ ਸੰਸਾਰ ਚ ਆਏ ਹੇ, ਜਦੁਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹਾ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਏਂ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਤੁਨੇਂ ਸਾਰੇਂ ਦਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਏਂ ਜਿਨੇਂਗੀ ਹਰ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰਿਐਂ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਗੀ
ਦਸੇਆ ਏਂ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਏਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਸਮਝ ਆਇਆ ਤਾਂ ਚਮਕਾਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਚਮਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਹੋਇਆ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥੩੩॥

ਏਂ , ਏਂ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੀ ਉਤਪਤਿ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਤੁਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ
ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਤਦੂੰ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਏ। ੩੩ ॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ ॥

ਏਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਤਸੱਬੂਹ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ ਗਿਰੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ ॥

ਏਂ ਹੇ ਧਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਓ, ਦਿਲ ਦਾ ਇਹ ਘਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣ ਗਿਆ।

ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪਏ ॥

ਏ ਹੇ ਧਾਰ, ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਪੀੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਰੇ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਪਏ ॥

ਏ ਓਹੁ ਦਿਨ ਸੈਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਹੋਂਦਾ ਏ ਜਿਸਲੈ ਮਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣੋਂ ਚ ਡਿਗਦਾ ਏ ਤੇ ਧਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੇ ॥

ਏ ਅਸੀਮਿਤ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਜਾਨਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦੋਂ ਥਮਾਂ ਮਿਲੀ ਏ ਤੇ ਹਰਿ ਰਾਸ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿਓ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੇ ॥੩੪॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਚ ਸਮਰਥ ਹੈ।
੩੪॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਆ ਕੇ ਤੁਸੇ ਕੇਹੜਾ ਭਲਾ ਕਾਮ ਕੀਤਾ ਏ?

ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਓ ਤਨ, ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਚ ਆ ਕੇ ਤੁਸੇ ਕੇਹੜਾ ਕਾਮ ਕੀਤਾ ਏ?

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਸਾਇਆ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸ ਬੰਦੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਕਾਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੩੫॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਅਪਣਾ ਮਨ ਸਤਗੁਰੂ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ੩੫॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੀ ਅਕੁਖੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨ ਵੇਖੋ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਗੀ ਨੇੜੇ ਦਿਖਾਓ ਕੀਜੇ ਤੁੰਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਾਨੈ ਗੈ ਤੁਸੇਂਗੀ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲੀ ਏ।

ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਏ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰ ਜੇਹੜਾ ਤੁਸ ਦਿਕਖਾ ਕਰਦੇ ਓ, ਓਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਏ ਤੇ ਸਿਰਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ
ਮੈਂ ਦਿਕਖਣੇ ਗੀ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਹ ਰਹਸ਼ ਸਮਝ ਗਿਆ ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਉਹਦੇ
ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥੩੬॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਖਣਾ ਏ ਜੇ ਏਹੁ ਅਕਲੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਚ ਅੰਧੀਆਂ ਹੀ ਪਰ ਸਤਗੁਰੂ ਕਨੈ ਮਿਲਣੇ ਦੇ ਬਾਦ
ਉਨੇਂਗੀ ਦਿਵ੍ਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਹਾਸਲ ਹੋਵੇਂਗੇ ਏ। ੩੬॥

ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿਹੇ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥

ਏ ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਾਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਸੇਂ ਗੀ ਸਚ ਸੁਣਨੇ ਆਸ਼ਟੇ ਦੁਨਿਆ ਚ ਭੇਜੇਯਾ ਏ।

ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸਤਿ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਸਚਾਈ ਗੀ ਸੁਣਨੇ ਆਸ਼ਟੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਸੀ ਸ਼ਰੀਰ ਕਨੈ ਜੋੜਿਯੈ ਦੁਨਿਆ ਚ ਭੇਜੀ ਦਿੱਤਾ ਏ, ਇਸ ਕਰੀ
ਸਚਾਈ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੋ।

ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਏ ਸੁਣਨੇ ਕਨੈ ਜਿਸਗੀ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਂਗੇ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਸਾਰ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸਾਰ ਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋਵੇਂਗੇ ਜੰਦਾ
ਏ।

ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥

ਏ ਉਸ ਪਰਮ ਸਚੇ, ਉਦੇਸ਼ਯਹੀਨ ਤੇ ਅਦ੍ਭੁਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਜੀਬ ਗਤਿ ਅਕ੍ਯਾਭੀਯ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥੩੭॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਸੁਣੋ ਨਾਮਰੀ ਤੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਬਨੋ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਨਿਆ ਵਿਚ ਭੇਜੇਯਾ ਹੈ ਸਚ
ਸੁਣਨ ਲਈ। ੩੭॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਤਮਾ ਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਗੁਫਾ ਚ ਰਖੇ ਦਾ ਏ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਧੁਨ ਬਜਾਵੇ ਏ।

ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ ॥

ਏ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਜਾਵੇ ਯਾਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਾਂਸ ਦਾ ਸੰਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾ, ਸ਼ਰੀਰ-ਰੂਪੀ ਗੁਫਾ ਦੇ ਨੌ
ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਅਕਲੀਂ, ਕਾਨ, ਮੂੰਹ, ਨਕਕ ਬਗੈਰਾ ਗੀ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹੇ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਗੀ ਗੁਪਤ ਰਖਦੇ ਹੇ।

ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਤੇ ਆਸ਼ਾ ਰਖ ਕੇ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ।

ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਉਥੇ ਦਸਵੇਂ ਦਰਵਾਜੇ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਰੂਪ ਤੇ ਨੌਂ ਖਜਾਨੇ ਨਾਲ ਨਾਮ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥੩੮॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ੩੮ ॥, ਏ ਸਚੇ ਘਰ ਤੇ ਅੱਛੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ ਸਚਾ ਕੀਰਤਨ ਗਾਓ।

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੰਡਲੀ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਦਾ ਏ ਸਚਾ ਗੀਤ ਗਾਓ

ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਏ ਉਸ ਸਚੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸਚੇ ਸਤੁਤਿ ਗਾਓ ਜਿਥੇ ਸਚਾਈ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਚੈ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥

ਏ ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਰਮ ਸਚਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨ।

ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੇ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਏ ਏਹੁ ਪਰਮ ਸਚਾਈ ਸਾਰੇ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਏ, ਸਚਾਈ ਉਸੀ ਗੈ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦੀ ਏ ਜਿਸਗੀ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਉਪਲਬਧ ਕਰੋਆਂਦਾ ਏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ ॥੩੯॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਚੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ, ਅੱਛੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ, ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਰਹੋ। ੩੯ ॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੇ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥

ਏ ਹੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ, ਭਕਤਿ ਕਰਨੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਨੋ, ਸੁਣਨੇ ਕਰਨੇ ਤੁੰਦੀ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਏ, ਓਹੁਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਪੀੜ ਖਤਮ ਹੋਏ ਗੇ ਨ।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਸਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਉਸਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ, ਬੀਮਾਰ ਓਰ ਦੁਖ ਚਲੀ ਗਏ।

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਉਨ ਸਭੀ ਸ਼ਰੀਫ ਸੰਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਏ ਭਾਸ਼ਣ ਸਿਖਿਆ ਹੈ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਨੇ।

ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਏ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਗੀ ਸੁਣਨੇ ਆਲੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋਂਦੇ ਨ ਤੇ ਜਪਨੇ ਆਛੇ ਭੀ ਸ਼ੁਫ਼ ਹੋਂਦੇ ਨ। ਸਤਗੁਰੂ ਅਪਨੀ ਭਾਸ਼ਣ

ਚ ਕਾਪਕ ਏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਭੂਰੇ ॥੪੦॥੧॥

ਏ, ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰ ਛੂ ਕੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਨੰਤ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਆਵਾਜ਼ਾਂ
ਬਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋਨ। ੪੦॥ ੧॥

ਅਰਦਾਸ ਦੁਆ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਜੀਤ ਅਦਭੁਤ ਗੁਰੂ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਯੋਗੀ ਤਲਵਾਰ (ਭੁਰੇ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਦੇ ਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ) ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰਨ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਠ ਕੀ ਗਈ ਆਦਰਯੋਗੀ ਤਲਵਾਰ ਕਾ ਓਡ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪੈਛੇ ਤਲਵਾਰ (ਭੁਰੇ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਦੇ ਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ) ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ; ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ (ਉਸ ਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕੋ)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ, ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਓਹ੍ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ! (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਔਰ ਆਦਰਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਧ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰੋ ਔਰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ। (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਦਰਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਜਿਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਨੇ ਕਨੈ ਸਾਰੇ ਪੀੜ ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨ। (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਫਿਰ ਨੌ ਸ੍ਰੋਤ ਆਤਮਕ ਧਨ ਦੇ ਜਲਦਬਾਜੀ ਚ ਤੁੰਦੇ ਘਰ ਔਗਨ।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਓ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਹਰ ਥਾਛੈ ਪਰ ਅਸੇਂਗੀ ਰਸਤਾ ਦਸਿਐ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੋਗ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਧਿਆਨ ਕਰੋ (ਉਨਕੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਟਿਕਨਾ)।
ਓ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਹਰ ਥਾਹੈ ਪਰ ਅਸੇਂਗੀ ਰਸਤਾ ਦਸਿਐ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੋਗ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਚ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਏ ਦੀ ਦਿਵ੍ਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਸੋਚੋ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਤੇ
ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰੇਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦਿਵ੍ਯ ਸਿੱਖਿਆ ਚ ਮੋਝੋ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੈ ਸੁਖ ਪਾਓ; ਉਚਾਰ
ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਭੁਤ ਭਗਵਾਨ) !

**ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ,
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੰਜ ਪ੍ਰਿਯਜਨੇਂ ਦੇ, ਚਾਰ ਪੁੱਤਰੇਂ ਦੇ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦੀਂ ਦਾ; ਅਦਮ੍ਯ ਵਫ਼ਾ ਸੰਕਲਪ ਦੇ
ਵੀਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ; ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਚ ਡੁਬੀ ਦੀ ਭਕਤੀ ਦਾ; ਨਾਮ ਚ ਲੀਨ ਹੋਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਤੁੰਦੇ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੜੇ
ਨਾਮ ਹੀ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਪਨਾ ਖਾਨਾ ਸਾਥੀ ਚ ਭੰਡਦੇ ਹੋ; ਮੁਫ਼ਤ ਰਸੋਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ;
(ਸਚਾਈ ਹੀ ਬਚਾਨੇ ਆਸ਼ਟੇ) ਅਪਨੀ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਤੁੰਦੇ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੜੇ ਟੁਏ ਦੀ ਖਾਮਿਏਂ ਹੀ
ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਉਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗੇਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ੁਫ਼ ਤੇ ਸਚੇ ਭਕਤ ਹੋ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਭੁਤ
ਭਗਵਾਨ) !

**ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ,
ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ
ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ
ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਸੋਚੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁੰਦੇ ਭਾਇਰ ਸਿੱਖ ਮਰਦੇ ਨੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਨਾਨਿਆਂ ਦੀ ਅਨੋਖੀ ਸੇਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
ਸਿਰ ਬਲਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਕੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ; ਜਿਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਜੋੜ ਕੋਲਾ
ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰੀ ਲੇਤਾ; ਜਿਸਨੇ ਤੁੰਦੀ ਖੋਪੜੀ ਕੜੀ ਲੇਈ; ਜੇਹੜੇ ਬੜੀ ਗੇਏ ਹੋ ਤੇ
ਪਹਿਏਂ ਉਪਰ ਧੁਮਦੇ ਹੋ ਤੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਈ ਗੇਏ ਹੋ; ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਆਰੀ ਕਰੇ ਕਟੇ ਗੇ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਿੰਦਾ
ਚਮੜੀ ਕੜੀ ਗੇਈ ਹੀ; ਗੁਰਵਾਰਾ ਦੀ ਗਰਿਮਾ ਕਾਧਮ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ;
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸਿੱਖ ਆਸ਼ਾ ਦਾ ਟਾਗ ਨੇਈ ਕੀਤਾ; ਜਿਨੇ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਰਖੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਲੰਬੇ ਬਾਲੇਂ
ਹੀ ਆਖਰੀ ਸਾਂਸ ਤਕਰ ਬਚਾਈ ਲੇਤਾ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਭੁਤ ਭਗਵਾਨ) !

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੀਟੇਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਉਪਰ ਮੋਝੋ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਭੁਤ

भगवान्) !

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।

ਪੈਛੇ ਸਾਰੇ ਆਦਰਯੀਯ ਖਾਲਸਾ ਏਹ੍ ਗੁਹਾਰ ਲਾਂਦੇ ਨ ਜੇ ਓਹ੍ ਤੁੰਦੇ ਨਾਂਝ ਦਾ ਧਯਾਨ ਕਰਨ; ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸੁਖ-ਸੁਵਿਧਾ ਝਿਸ ਚਾਲ੍ਹੀ ਦੇ ਧਯਾਨ ਦੇ ਜਰਿਏ ਹੋਨ।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

जित्थे आदरणीय खालसा होवे, अपनी रक्षा ते कृपा दे; मुफ्त रसोई ते तलवार कदें बी असफल नेई होऐ; अपने भक्तों की इज्जत बनाए रखना; सिक्ख लोकें गी जीत देओ; आदरणीय तलवार हमेशा साढ़ी मदद च आवै; खालसा गी सदा इज्जत मिलै; उचार वाहे गुरु (अद्भुत भगवान) !

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!

मेहरबानी करियै सिक्खें गी सिक्ख धर्म दा वरदान, लंबे बालें दा वरदान, सिक्ख नियमें दा पालन करने दा वरदान, दिव्य ज्ञान दा दान, दृढ़ विश्वास दा वरदान, विश्वास दा वरदान ते नाम दा सबने थमां बड्डा दान देओ। ऐ रब ! कोयर, हवेली ते बैनर हमेशा लेई मौजूद होन; सच्चाई दी कदे जीत होवे; उचार वाहे गुरु (अद्भुत भगवान) !

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

सारे सिक्खां दे मन विनम्र बने ते उंदी बुद्धि गी उंचाई पर रखे; ऐ रब ! तेरे हो ज्ञान दे रक्षक।

ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।

हे सच्चे पिता, वाहे गुरु ! तुस नम्र लोकें दा इज्जत ओ, लाचारें दी शक्ति ओ, आश्रयहीनें दी आश्रय ओ, अस नम्रता कत्रे तुंदी मौजूदगी च प्रार्थना करदे आं.....(इत्यें कीती गेदी मौके जां प्रार्थना दा स्थान लैओ)।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

उपरली प्रार्थना पढ़ने च साढ़ी गलतियां ते कमीं गी मेहरबानी करियै माफ़ करो। मेहरबानी करके सब दे उद्देश्य पूरा करो।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਅਸੇਂਗੀ ਤਨੇਂ ਸਚੇ ਭਕਤੋਂ ਕਨੈ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਕਮ ਕਰੋ ਜਿੰਦੇ ਕਨੈ, ਅਸ ਤੁੰਦਾ ਨਾਂ ਧਾਦ ਕਰੀ ਸਕਚੇ ਤੇ ਤੁੰਦਾ ਮਨਨ ਕਰੀ ਸਕਨੇ ਆਂ। ਏ ਰਬ ! ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਰਿਐ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਦਾਤ ਹੋਵੇ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਸੁਭਾਭਿਕ ਸਾਰੇ ਤਰਕੀ ਹੋਵੇ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖਾਲਸਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ; ਸਾਰੀ ਜੀਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਤ ਏ।

आत्मा दी यात्रा पर निकलो: अपनी आत्मा गी पोशित करो

अपनी आध्यात्मिक यात्रा गी उंचाई पर लेई जाने ते जीवन च गहरा अर्थ हासल करने आस्तै अभ्यास दी खोज करो।

यात्रा लेई सिक्ख धर्म दे त्रै बुनियादी सिद्धांत:

नाम जपना: दिव्य स्मरण करना

किरात करनी: ईमानदारी कत्रे कम्म करो

वंद छकना: दूजे नाल सांझा करना

आध्यात्मिक मुक्ति (मुक्ति) ते न्यायपूर्ण समाज दी ओर सानु मार्गदर्शन करो। गुरु ग्रंथ साहब च निहित एह सिद्धांत सिक्ख जीवन दी आधारशिला बनांदे न।

चौथा गुरु राम दास जी दी रोजमर्रा दे अभ्यास आस्तै बुद्धि: गुरु ग्रंथ साहब (पृष्ठ 305-306) च ओह इक सिख दे रोजमर्रा दे आध्यात्मिक यात्रा दे बारे च गहरी जानकारी दिंदे न:

दिन दा पैहला कम्म: गुरु दा इक सच्चा चेला हर दिन दी शुरुआत प्यार कत्रे दिव्य स्मरण कत्रे करदा ऐ।

तन ते मन गी शुद्ध करो: जल्दी उठो, नहाओ, ते परमात्मा दी याद च डुबकी लाओ, अपनी आत्मा गी दिव्य अमृत च नहाए दा एहसास करो।

स्मरण दे जरिए रिहाई: गुरु दी शिक्षा दा पालन करना ते भक्ति कत्रे परमात्मा दे नांS गी याद करने कत्रे सांसारिक लगाव दे कारण होने आह्ने दुख ते अंदरूनी उथल-पुथल दूर होई जंदे न।

गाओ ते चिंतन करो: लगातार ईश्वरीय स्तुति गाओ ते अपने पूरे रोजमर्रा दे कम्मं च ईश्वरीय नाम उप्पर चिंतन करो।

शांति दा बीकन बनो : जो गुरु दा अनुयायी हर सांस नाल प्यार नाल ईश्वरीय नाम याद करदा है, ओ निश्चित ते प्रेरणादायक आत्मा बण जांदा है।

दिव्य प्रज्ञा पाओ : गुरु इस गहरी ज्ञान गी उन लोकें गी दिंदा ऐ जिनेंगी अपनी कृपा हासल होई ऐ।

दूजे गी प्रेरित करो: गुरु नानक उस शिष्य गी प्रणाम करदे न जेहड़ा न सिर्फ परमात्मा दा नांS याद करदा ऐ बल्कि दूएं गी बी इ'यां करने लेई प्रेरित करदा ऐ।

दुर्लभ ते अनमोल आत्माएं: सच्चे समर्पित व्यक्ति दुर्लभ न, फिरी बी उंदी परमात्मा दी स्मरण कन्नै आध्यात्मिक रूप च अनगिनत होर लोकें गी फायदा होंदा ऐ।

नकारात्मकता कोला बचो: गुरु दी शिक्षाएं गी नजरअंदाज करने आहें कोला अपने आप गी दूर करो ते आध्यात्मिक अज्ञानता दे चक्र च फसे दे रौहो। तुंदी मौजूदगी च मिट्टी-मीठी बोलने आहें पर तुंदी पीठ पिच्छे नकारात्मकता फैलाने आहें कोला सावधान रौहो।

सफर दे वास्ते दर्शन

सिक्ख धर्म दे दर्शन दी खासियत ऐ तर्क, व्यापकता ते आध्यात्मिक ते भौतिक दुनिया दे प्रति इसदा "बिना फ़िल" दृष्टिकोण। इसदा धर्मशास्त्र सादगी कन्नै चित्रत ऐ। सिक्ख नैतिकता च व्यक्ति दे आत्म-प्रति कर्तव्य ते समाज दे प्रति कर्तव्य (संगत) च कोई टकराव नेई ऐ।

सिक्ख धर्म गुरु नानक ने कोई 500 साल पहले स्थापित सब तों कम उम्र दा विश्व धर्म है। एह इक परमात्मा ते ब्रह्मांड दे सृष्टिकर्ता (वाहेगुरु) दे विश्वास उपपर जोर दिंदा ऐ। एह अनन्त आनंद दा इक साधारण सीधा रस्ता पेश करदा ऐ ते प्रेम ते सार्वभौमिक भाईचारे दा संदेश फैलांदा ऐ। सिक्ख धर्म सख्ती कन्नै इकेश्वरवादी आस्था ऐ ते परमात्मा गी इकमात्र ऐसा मनदा ऐ जेहड़ा समें जां स्थान दी सीमा दे अधीन नेई ऐ। सिक्ख धर्म दा मानना ऐ जे इक गै परमात्मा ऐ, जेहड़ा सृष्टिकर्ता, पोशक, विनाशक ऐ ते मनुक्खी रूप नेई लैदा। अवतार दे सिद्धांत दी सिक्ख धर्म च कोई जगह नेई ऐ। इस च देवी-देवता ते होर देवताएं गी कोई मूल्य नेई दित्ता जंदा।

सिक्ख धर्म च नैतिकता ते धर्म इक साथ चलदे न। आध्यात्मिक विकास दी दिशा च कदम रखने आस्तै रोजमर्रा दे जीवन च नैतिक गुणें दा संस्कार करना ते गुणें दा अभ्यास करना होगा। ईमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य ते नम्रता जनेह् गुण प्रयासें ते दृढ़ता कन्नै गै पैदा होई सकदे न। साढ़े महान गुरुएं दे जीवन इस दिशा च प्रेरणा दा स्रोत ऐ।

सिक्ख धर्म सिखांदा है कि मनुख दे जीवन दा लक्ष्य जन्म-मरण दा चक्र तोड़ के परमात्मा विच विलीन होना है। गुरु दी शिक्षा दा पालन, पवित्र नाम (नाम) दा ध्यान ते सेवा ते दान दे कम्में गी पूरा करियै एह पूरा कीता जाई सकदा ऐ।

नाम मार्ग परमात्मा दी याद च रोजाना भक्ति पर जोर दिंदा ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै पंज भावनाएं अर्थात काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोआभ (लोभ), मोह (संसारिक लगाव) ते अहंकर (गर्व) गी नियंत्रित करना पौंदा ऐ। union सिक्ख धर्म च उपवास ते तीर्थ, शगुन ते तप जनेह् संस्कार ते नियमित प्रथाएं गी नकार दित्ता जंदा ऐ। मनुक्खी जीवन दा लक्ष्य परमात्मा कन्नै विलीन होना ऐ ते एह गुरु ग्रंथ साहब दी शिक्षाएं दा पालन करियै पूरा होंदा ऐ। सिक्ख धर्म च भगती मार्ग या भक्ति दे मार्ग पर जोर दित्ता जंदा ऐ। एह, हालांकि, जियान मार्ग (ज्ञान दा मार्ग) ते करम मार्ग (कर्म दा मार्ग) दे महत्व गी पन्छानदा ऐ। एह आध्यात्मिक लक्ष्य तकर पुज्जने आस्तै परमेश्वर दी कृपा हासल करने दी लोड़ उपपर सारें शा मता जोर दिंदा ऐ।

सिक्ख धर्म इक आधुनिक, तार्किक ते व्यावहारिक धर्म ऐ। एह मनदा ऐ जे सामान्य परिवार-जीवन (ग्राहस्त) मुक्ति च कोई बाधा नेई ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै ब्रह्मचर्य जां संसार दा त्याग जरूरी नेई ऐ। संसारी बीमारियें ते प्रलोभनें दे बिच्च विरक्त जीना संभव ऐ। इक भक्त गी दुनिया च जीना चाहिदा ते फिर बी अपना सिर सामान्य तनाव ते उथल-पुथल कोला उपपर गै रक्खना चाहिदा। उसी इक विद्वान सिपाही होना चाहिदा, ते परमात्मा आस्तै संत होना चाहिदा।

सिक्ख धर्म इक विश्वव्यापी ते "धर्मनिरपेक्ष धर्म" ऐ ते इस चाल्ली जाति, पंथ, जाति जां लिंग दे आधार उप्पर सारे भेदें गी नकारदा ऐ। एह मनदा ऐ जे परमात्मा दी नजर च सारे मनुक्ख बराबर न। गुरुएं महिलाएं दी बराबरी उप्पर जोर दिता ते महिला शिशु हत्या ते सती (विधवा जलाने) प्रथा गी नकार दिता। उने विधवा पुनर्विवाह दा बी सक्रिय प्रचार कीता ते पुरदाह प्रणाली (घूंघट पहिने आली महिलाएं) गी नकार दिता। मन गी उंदे उप्पर केंद्रित रखने आस्तै पवित्र नांS (नाम) दा ध्यान करना ते सेवा ते दान दे कम्में गी पूरा करना होग। ईमानदार कम्म (किरात कर्ण) दे जरिए अपनी रोजी-रूट्टी कमाने दा इज्जत समझेआ जंदा ऐ न कि भीख मंगने जां बेईमानी दे साधनें कत्रै। वंद छकना, दूजे नाल सांझा करना, समाजी ज़िम्मेदारी बी है। व्यक्ति थमां जरूरतमंद लोकें दी मदद करने दी उम्मीद ऐ, दसवंध (उसदी कमाई दा 10%) दे राएं। सेवा, सामुदायिक सेवा बी सिक्ख धर्म दा अभिन्न अंग ऐ। हर गुरवारा च पाई जाने आली ते हर धर्म दे लोकें लेई खुल्ली मुफ्त सामुदायिक रसोई (लंगर) इस सामुदायिक सेवा दी इक अभिव्यक्ति ऐ।

सिक्ख धर्म आशावाद ते उम्मीद दी वकालत करदा ऐ। एह निराशावाद दी विचारधारा गी नेई मनदा। गुरुएं दा मानना हा जे इस जीवन दा इक मकसद ते इक लक्ष्य ऐ। एह आत्म ते परमात्मा दे एहसास दा मौका दिंदा ऐ। इत्थूं तगर जे मनुक्ख अपने कम्में दा जिम्मेदार बी ऐ। ओह अपने कम्में दे नतीजें थमां छूट दा दावा नेई करी सकदा। इस आस् ते उसी अपने कम् में च बड़ा सतर्क रौहना चाईदा।

सिक्ख शास्त्र गुरु ग्रंथ साहब सनातन गुरु है। एह इकमात्र धर्म ऐ जिसने पवित्र कताब गी धार्मिक गुरु दा दर्जा दिता ऐ। सिक्ख धर्म विच जिंदा इंसान गुरु (देहधारी) दी जगह नहीं।

महिलाओं की भूमिका

सिक्ख धर्म दे सिद्धांतें च आक्खेआ गेआ ऐ जे महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते उंदी आध्यात्मिकता गी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। ओह धार्मिक मंडली दी अगुवाई करी सकदे न, अखंड मार्ग (पवित्र शास्त्रें दा लगातार पाठ) च हिस्सा लैई सकदे न, कीर्तन (मंडली च भजन गाना), ग्रंथी (पुरोहित) दे तौर उप्पर कम्म करी सकदे न। ओह सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदे न। सिक्ख धर्म पैहे बड्डे विश्व धर्म हे जेह्ड़े पुरुषें ते महिलाएं गी बराबरी दिंदे हे। गुरु नानक, ने लैंगिक आधारित समानता दा प्रचार कीता, ते उंदे बाद आने आले गुरु ने महिलाएं गी सिक्ख पूजा ते अभ्यास दी सारी गतिविधियें च पूरी चाल्ली हिस्सा लैने लेई प्रोत्साहित कीता।

गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“स्त्रियां ते मर्द, सारें गी परमात्मा दी रचना ऐ। एह सब परमात्मा दा नाटक ऐ। नानक आखदा ऐ, तेरी सारी सृष्टि भलाई ते पवित्र ऐ” -एसजीजीएस पृष्ठ 304

सिख इतिहास ने महिलाएं दी भूमिका गी दर्ज कीता ऐ जेह्ड़ी उनेंगी पुरुषें दी सेवा, भक्ति, बलिदान, ते बहादुरी च बराबर दा चित्रण करदी ऐ। महिलाएं दी नैतिक गरिमा, सेवा, ते आत्मबलिदान दे मते सारे उदाहरण सिक्ख परंपरा च लिखे गेदे न।

सिक्ख धर्म दे मताबक पुरुष ते जनानी इक सिक्के दे दो पास्से होंदे न। परस्पर रिश्तें ते परस्पर निर्भरता दी व्यवस्था च जित्थें मनुक्ख जनानी कोला जन्म लैदा ऐ, ते जनानी पुरुष दे बीज थमां पैदा होंदी ऐ। सिक्ख धर्म दे मताबक मर्द बिना जनानी दे अपने जीवन च सुरक्षित ते पूरा महसूस नेई करी सकदा ते पुरुष दी सफलता दा सरबंध उस जनानी दे प्यार ते समर्थन कन्नै ऐ जेह्ड़ी उसी अपनी जिंदगी सांझा करदी ऐ, ते उल्टा बी। गुरु नानक ने कहा:

"[एह] इक जनानी ऐ जेह् डी दौड़ गी चलांदी ऐ" ते एह जे असेंगी "स्त्री गी शापित ते निंदा कीती गेदी नेई समझनी चाहिदी, [जदू] जनानी थमां नेता ते राजा पैदा होंदे न।" एसजीजीएस पृष्ठ 473 ऐ।

उद्धार: हेक अहम गाल कूं उठावण कित्ते हे कि क्या कोई धर्म जनानी कूं उद्धार हासिल करण, इथांह परमेश्वर दा एहसास या उच्चतम आध्यात्मिक क्षेत्र कूं हासिल करण एच सक्षम समझदा हे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“सब जीवां विच प्रभू व्याप्त है, प्रभू सारे रूपां विच नर-नारी विच व्याप्त है” (गुरू ग्रंथ साहब, पृ.605)।

गुरु ग्रंथ साहब दे उपरले कथन तों परमात्मा दा प्रकाश दोनों लिंगां नाल बराबर टिकदा है। इस करिए गुरु दी शिक्षाएं दा पालन करियै पुरुष ते जनानी दोनों बराबर मुक्ति हासिल करी सकदे न।

कई धर्मा विच जनानी नूं मरद दी अध्यात्म विच बाधा समझया जांदा है, पर सिख धर्म विच नहीं। गुरु इस गल्ल गी नकारदे न। 'सिख धर्म पर वर्तमान विचार' च ऐलिस बसर्के ने आखेआ ऐ जे

"पैहले गुरु ने जनानी गी पुरुष दे बराबर बनाई दिता...स्त्री पुरुष आस्ते बाधा नेई ही, पर परमात्मा दी सेवा करने ते मुक्ति दी तलाश च इक साथी ही"।

ब्याह: गुरु नानक ने गृहस्थ दी सिफारिश कीती—गृहस्थ दा जीवन, ब्रह्मचर्य ते त्याग दे बजाय पति-पत्नी बराबर दे साथी हे ते दोनों उपर निष्ठा दा हुक्म दिता गेदा हा। पवित्र श्लोकें च घरेलू सुख गी इक पोषित आदर्श दे रूप च पेश कीता गेदा ऐ ते ब्याह ने परमात्मा कन्नै प्रेम दी अभिव्यक्ति आस्तै इक दौड़दा रूपक उपलब्ध करोआया हा। शुरुआती सिक्ख धर्म दे कवि ते सिख सिद्धांत दे आधिकारिक व्याख्याकार भाई गुरदास होरें महिलाएं गी बड़ा श्रद्धांजलि अर्पित करदे न। ओह आखदा ऐ:

"एक जनानी, अपने माता-पिता दे घर च पसंदीदा ऐ, अपने पिता ते मां दे प्यारे ऐ। अपने ससुराल दे घर च, ओह परिवार दा स्तंभ ऐ, उंदी सौभाग्य दी गारंटी ऐ... आध्यात्मिक बुद्धि च हिस्सा लैदी ऐ।" ते आत्मज्ञान ते उदात्त गुणें कन्नै संपन्न, इक जनानी, मनुक्ख दा दूआ आधा हिस्सा, उसी मुक्ति दे दरवाजे तगर पजांदी ऐ।" (वरण, वि. 16) ऐ।

बराबर दा दर्जा: पुरुष ते महिलाएं दे बराबर दा दर्जा सुनिश्चित करने आस्तै गुरुएं दीक्षा, शिक्षा जां संगत (पवित्र संगति) ते पंगाट (इक साथ खाना) गतिविधियें च हिस्सा लैने दे मामलें च लिंगें च कोई भेद नेई कीता। महिमा प्रकाश सरूप दास भल्ला हुंदे मुजब गुरु अमर दास होरें महिलाएं आसेआ घूंघट दे इस्तेमाल च बेइज्जती कीती। उने जनानियां गी चेलें च किश समुदायें दी निगरानी करने दा कम्म सौंपेआ ते सती दे रिवाज दे खिलाफ प्रचार कीता। सिक्ख इतिहास च केई महिलाएं दे नां दर्ज न, जि'यां माता गुजरी माई भगो, माता सुंदरी, रानी साहब कौर, रानी सदा कौर ते महारानी जिंद कौर, जिनेंगी अपने समें दी घटनाएं च महत्वपूर्ण भूमिका निभाई ही

शिक्षा : सिक्ख धर्म च शिक्षा गी बड़ा जरूरी मन्नेआ जंदा ऐ। एह कुसै बी दी सफलता दी कुंजी ऐ। एह व्यक्तिगत विकास दी प्रक्रिया ऐ ते एह गै कारण ऐ जे 3 गुरु ने मते सारे स्कूल स्थापित कीते। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

"सब दिव्य ज्ञान ते चिंतन गुरु दे जरिए हासल होंदा ऐ" (गुरु ग्रंथ साहब, पृ.831)।

सारें लेई शिक्षा जरूरी ऐ ते हर इक गी बेहतरीन बनाने लेई कम्म करना होग। 3 गुरु ने भेजे गए सिख मिशनरी च 52 जनानियां ही। 'सिख महिलाएं दी भूमिका ते स्थिति' च डा. मोहिन्दर कौर गिल लिखदे न जे "गुरु अमर दास गी यकीन हा जे कुसै बी शिक्षा गी उसलै तकर जड़ें नेई पाई सकदी जिसलै तकर ते जटूं तकर ओह महिला लोकें आसेआ स्वीकार नेई कीती जंदी"।

कपड़े ते पाबंदियां: महिलाएं गी घूंघट नेई लाने दी लोड़ दे अलावा सिख धर्म ड्रेस कोड दे बारे च इक साधारण पर बड़ा जरूरी बयान दिंदा ऐ। एह गल्ल सारे सिक्खें पर लागू होंदी ऐ चाहे ओह लिंग दी परवाह नेई करदे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“उन कपड़े गी पहिने थमां बचो जिंदे च शरीर असहज होंदा ऐ ते मन बुरे विचारें कन्नै भरोचे दा होंदा ऐ।” एसजीजीएस, पृष्ठ 16 ऐ

इस चाल्ली सिक्खें गी एहसास होग जे किस चाल्ली दे कपड़े दिमाग गी बुरे विचारें कन्नै भरदे न ते उनेंगी उंदे कोला बचना चाहिदा। सिख महिलाएं गी किरपन (तलवार) ते होरनें कन्नै अपने बचाव दी उम्मीद ऐ, एह महिलाएं आस्तै बेजोड़ ऐ कीजे इतिहास च एह पैह्ली बारी ऐ जे महिलाएं थमां अपने बचाव दी उम्मीद कीती जंदी ही ते उनेंगी शारीरिक सुरक्षा आस्तै पुरुषें पर निर्भर होने दी उम्मीद नेई ऐ।

SGGS Quotes: “धरती ते आसमान च, मैं कोई सेकंड नेई दिक्खदा। सारी जनानियां ते मर्दे च उंदी रोशनी चमकी दी ऐ। ” Sggs Page 223. जनानी तों मर्द पैदा होंदा है; जनानी दे अंदर आदमी गर्भवती होंदा है; जनानी नाल ओह सगाई हो जांदा है ते शादी कर लैंदी है। नारी उस दा दोस्त बण जांदी है; जनानी दे जरिए आने वाली पीढ़ियां आंदीयां ने। जदों उसदी जनानी मरदी है तां ओह दूजी जनानी दी तलाश करदा है स्त्री गी ओह बन्नी जंदा ऐ तां उसी बुरा कीS आखना ऐ ?

दहेज दे बारे च: “हे मेरे रब, मेरा ब्याह दा तोहफा ते दहेज दे रूप च अपना नाम देओ।” श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ 78, पंक्ति 18 एसजीजीएस

पुरदाह दे अमल दे बारे च: “रहना, रहना, हे बहू - अपने चेहरे गी परदे कन्नै नेई ढकना। अंत च, इस कन्नै तुसेंगी आधा खोल बी नेई औग। तुंदे कोला पैह्ले आह्ला अपने चेहरे पर पर्दा लांदा हा।” ; परमात्मा दी स्तुति। -पृष्ठ 484, एसजीजीएस

जनानियां ते सचमुच सारें आत्माएं गी आध्यात्मिक जीवन जीने लेई सख्ती कन्नै प्रोत्साहित कीता जंदा हा: “आओ, मेरी प्यारी बहनें ते आध्यात्मिक साथी; मिगी अपने गले च नेड़में कन्नै गले लाओ। आओ इकट्ठे होई जाचे, ते साढ़े सर्वशक्तिमान पति प्रभु दी कहानियां सुनाचे।”-गुरु नानक , पृष्ठ 17, एसजीजीएस।

“मित्र, बाकी सारे पहनने सुख गी बर्बाद करदे न, अंगें गी जेहड़ा पहनना यातना ऐ, ते गंदी सोच कन्नै मन गी भरदा ऐ”-एसजीजीएस पृष्ठ 16

विजुअल हो

पगड़ी इक सिख दा अविभाज्य हिस्सा ऐ ते हमेशा रेहा ऐ। लगभग 1500 ई. ते सिक्ख धर्म दे संस्थापक गुरु नानक दे समे थमां सिक्ख पगड़ी पांदे आए न।

पगड़ी जां "पगरी" गी अक्सर "पग" जां "दस्तार" च घट्ट कीता जंदा ऐ, इक गै लेख आस्तै बक्ख-बक्ख बोलिये च बक्ख-बक्ख शब्द न। एह सारे शब्द उस कपड़े दा संदर्भ दिंदे न जेहड़ा पुरुष ते जनानी दोनों दे सिर गी ढकने आस्तै पहिने दे न। एह सिर दे पट्टी ऐ जिस च इक लम्मा दुपट्टे आह्ले कपड़े दा इक टुकड़ा सिर दे गोल च जख्म कीता जंदा ऐ जां कदे-कदे अंदरूनी "टोपी" जां पटका बी होंदा ऐ। भारत विच परंपरागत तौर ते पगड़ी सिर्फ समाज विच उच्ची हैसियत दे मरद ही पहनदे सन; निम्न दर्जे दे या निचली जाति दे मर्दे गी पगड़ी नेई पाने दी इजाजत ही।

हालांकि बिना कटे बालें गी रखना गुरु गोविंद सिंह ने आस्था दे पंज के या पंज लेखें च इक दे रूप च अनिवार्य कीता हा, पर 1469 च सिक्खी दी शुरूआत थमां गै एह सिक्ख धर्म कन्नै लंबे समे थमां गै गंभीरता कन्नै जुड़े दा ऐ। सिख धर्म दुनिया दा इकमात्र धर्म ऐ जिस च... जेहड़ी सभ्भनें वयस्क पुरुषें आस्तै पगड़ी पाना लाजमी ऐ। पश्चिमी मुल्ले च पगड़ी पाने आह्ले लोकें दा विशाल बहुमत सिक्ख ऐ। सिक्ख पगड़ी गी दस्तार बी आखदे न। 'दस्तार' इक फारसी शब्द ऐ। इसदा मतलब ऐ 'परमेसर दा हथ' जिसदा मतलब उदे आशीष दा मतलब ऐ।

सिक्ख अपनी कई ते विशिष्ट पगड़ी दे वास्ते मशहूर हन। परंपरागत तौर उप्पर पगड़ी इज्जत दा प्रतिनिधित्व करदी ऐ, ते लंबे समे थमां इक ऐसी चीज रेही ऐ जेहड़ी कुसै समे च सिर्फ कुलीनता आस्तै आरक्षित ही। भारत दे मुगल वर्चस्व दे दौरान सिर्फ मुसलमानें गी गै पगड़ी पाने दी इजाजत ही। सारे गैर मुसलमानें गी इक पहिने पर सख्त रोक लायी गई ही।

गुरु गोविंद सिंह होरें मुगलें दे इस उल्लंघन दी अवहेलना करदे होई अपने सारे सिक्खें गी पगड़ी पाने लेई आखेआ। एह उच्च नैतिक मानकें गी पन्छानदे होई पहिनेआ जाना हा जेहड़े उनेंगी अपने खालसा अनुयायियें आस्तै चार्ट कीते हे। ओह चाहन्दे हे जे उंदा खालसा अलग होऐ ते "दुनिया थमां बक्खरा खड़ोने" दा संकल्प होऐ। ओह चाहन्दे हे जे ओह उस बेजोड़ रस्ते पर चलन जेहड़ा सिक्ख गुरुएं आसेआ तय कीता गेदा हा। इस तर्हा इक पगड़ी वाला सिख हमेशा भीड़ विचों अलग खड़ा रेहा है, जिवें गुरु दा इरादा सी; कीजे ओह चाहन्दा हा जे उंदे 'संत-सैनिक' न सिर्फ आसानी कन्नै पछानने आह्ले होन, सगुआं आसानी कन्नै बी लब्भन।

जदों कोई सिख आदमी या जनानी पगड़ी पांदी है तां पगड़ी सिर्फ कपड़े दा पट्टी ही बंद हो जांदी है; कीजे सिक्ख दे सिर कन्नै इक गै होई जंदा ऐ। पगड़ी दे कन्नै-कन्नै सिक्खें आसेआ पहिने जाने आह्ले आस्था दे चार होर लेखें दा बी बेहद आध्यात्मिक ते लौकिक महत्व ऐ। जदके पगड़ी पहिने कन्नै जुड़े दे प्रतीकात्मकता मते सारे न — संप्रभुता, समर्पण, आत्मसम्मान, हिम्मत ते धर्मपरायणता, पर!, सिक्खें दा पगड़ी पाने दा मुख्य कारण एह दस्सना ऐ--अपना प्यार, आज्ञाकारिता ते संस्थापक आस्तै आदर खालसा गुरु गोबिंद सिंह।

उप्पर दित्ते गेदे हाइलाइट कीते गेदे शब्दें गी कुसै होर चीजै कन्नै बदलने दी लोड़ ऐ। 'कारण' हो सकदे ने।

"पगड़ी साढ़े आस्तै साढ़े गुरु दा तोहफा ऐ। एह ऐ जे अस किस चाल्ली अपने आप गी सिंह ते कौर दे तौर उप्पर ताज पांदि आं जेहड़े अपनी उच्ची चेतना आस्तै प्रतिबद्धता दे सिंहासन उप्पर बैठे दे न। पुरुषें ते जनानियें आस्तै एह प्रोजेक्टिव पछान राजसी, कृपा, ते विशिष्टता दा संदेश दिंदी ऐ।" .एह दूएँ गी संकेत ऐ जे अस अनंत दी छवि च रौहदे आं ते सारें दी सेवा करने आस्तै समर्पित आं पगड़ी पूरी करने दे अलावा कुसै होर चीजै दा प्रतिनिधित्व नेई करदी प्रतिबद्धता जदुं तुस अपनी पगड़ी बन्नी लैंदे ओ तां तुस छह अरब लोकें च इक गै व्यक्ति दे रूप च बेखौफ खड़ोते दे ओ।

विनम्रता कुंजी सार अपने सफर च

विनम्रता सिक्ख धर्म दा इक महत्वपूर्ण पहलू ऐ। इसदे मुताबिक सिक्खें गी परमात्मा दे सामने नम्रता कन्नै झुकना पौंदा ऐ। विनम्रता या निमराता, पंजाबी च निकटता कन्नै जुड़े दे शब्द न। निमराता इक ऐसा गुण ऐ जिसदा गुरबानी च जोरदार प्रचार कीता जंदा ऐ। इस पंजाबी शब्द दा अनुवाद "नम्रता", "परोपकार" या "नम्रता" ऐ। कोई ऐसा व्यक्ति जिसदा दिमाग इस गल्ल कन्नै विचलित नेई होंदा जे ओह कुसै कोला बी बेहतर जां मता जरूरी ऐ।
समस्या क्षेत्र - उपर कोई सही वाक्य नेई

एह सारे मनुक्खें आस्तै पोशित करने आस्तै इक महत्वपूर्ण गुण ऐ ते एह इक सिक्ख दे दिमाग दा इक जरूरी हिस्सा ऐ ते एह गुण हर समें सिक्ख दे कन्नै-कन्नै होना लोड़चदा ऐ। सिक्ख शस्त्रागार च बाकी चार गुण न:

सच्चाई (सत), संतोष (संतोख), करुणा (दया) ते प्रेम(प्यार)।

एह पंज गुण सिक्ख आस्तै जरूरी न ते इन्हें गुणें गी संस्कारित करने ते उनेंगी अपने व्यक्तित्व दा हिस्सा बनाने आस्तै गुरबानी दा ध्यान ते पाठ करना उंदा फर्ज ऐ।

गुरबानी साहडे कोल की दस्सदी ऐ:

"नम्रता दा फल सहज शांति ते सुख ऐ। नम्रता कन्नै ओह परमात्मा, उत्कृष्टता दा खजाना, परमात्मा दा ध्यान करदे रौहदे न। परमात्मा-चेतन प्राणी नम्रता च डुब्बी गेदा ऐ। जिसदे दिल गी दयालुता कन्नै स्थाई नम्रता कन्नै आशीर्वाद दिता गेदा ऐ। सिक्ख धर्म नम्रता गी भीख मंगने दे रूप च पेश करदे न।" देवता दे सामने कटोरा।"

गुरु नानक, सिख धर्म दा पैहला गुरु:

"अपने दिमाग च प्यार ते नम्रता कन्नै सुनना ते विश्वास करना अपने आप गी नाम कन्नै साफ करो, अंदर दी गहराई च पवित्र तीर्थ पर।"- एसजीजीएस पृष्ठ 4।

"संतोष गी अपनी बालियां, नम्रता गी अपनी भीख मंगने दा कटोरा बनाओ, ते ध्यान गी अपनी शरीर उप्पर लाने आह्नी राखी बनाओ।"-एसजीजीएस पृष्ठ 6।

"नम्रता दे क्षेत्र च शब्द सुंदरता ऐ। अतुलनीय सुंदरता दे रूप उत्थें गै फैशन कीते गेदे न।" एसजीजीएस पेज 8।

"विनय, नम्रता औय सहज समझ भेयी सास औय ससुर हैं"-एसजीजीएस नृष्ठ 152।

अध्यात्म की ओर सफर

गुरु ग्रंथ साहब इक सनातन जीवित गुरु, सिख गुरु, हिन्दू ते मुस्लिम संत दी काव्य रचना ऐ। संकलन उंदे राएं परमात्मा आसेआ सारें मनुक्खें गी दित्ता गेदा वरदान ऐ। गुरु ग्रंथ साहब विच दर्शन किसे वी तरह दे अत्याचार दे बिना ईश्वरीय न्याय ते आधारित समाज दा है। जित्थें ग्रंथ हिंदू धर्म ते इस्लाम दे शास्त्रें गी स्वीकार करदा ऐ ते उंदा आदर करदा ऐ, उल्लें गै इसदा मतलब इन्हें कुसै बी धर्म कन्नै नैतिक मेल-मिलाप नेई ऐ। गुरु ग्रंथ साहब च महिलाएं गी पुरुषें दे बराबर भूमिका कन्नै बड़ा आदर दित्ता जंदा ऐ। महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते इस चाल्ली मुक्ति हासल करने दे बराबर मौके कन्नै अपनी आध्यात्मिकता दी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। महिलाएं गी प्रमुख धार्मिक मंडली समेत सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक, ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदा ऐ।

सिक्ख धर्म बराबरी, समाजिक न्याय, इंसानियत दी सेवा, ते दुए धर्म आस्ते सहिष्णुता दी वकालत करदा ऐ। सिक्ख धर्म दा जरूरी संदेश रोजमर्रा दे जीवन च करुणा, ईमानदारी, नम्रता ते उदारता दे आदर्शें दा अमल करदे होई हर सगें परमात्मा दी आध्यात्मिक भक्ति ते श्रद्धा ऐ। सिक्ख धर्म दे त्रै मूल सिद्धांत न परमात्मा दा ध्यान ते याद करे, ईमानदार जीवन जीने आस्ते कम्म करना ते दुए कन्नै सांझा करना।

आत्मा आस्ते इस आध्यात्मिक यात्रा च जाने दा प्रयास करने आस्ते मती मती बधाइयां। अनुवाद कदें बी मूल दे नेड़े नेई होई सकदा, खास करियै जिसलै पूरा गुरु ग्रंथ साहब कविता च होंदा ऐ ते रूपक दे प्रयोग कन्नै कम्म बेहतरिन मुश्कल होई जंदा ऐ। दिव्य संदेश च हिन्दू & मुस्लिम पौराणिक कहानियां दा इस्तेमाल अक्सर प्रलाहद, हरनकाश, लक्ष्मी, ब्रह्मा बगैरा कीता जंदा ऐ कृपया इन्हें गी शाब्दिक रूप च नेई पढ़ो पर उंदे अंतर्निहित संदेश गी समझो। ध्यान इस गल्ल उप्पर ऐ के परमेसरे इक गै ऐ ते उंदे कन् ने मेल करना मनुख दे जीवन दा लक्ष्य ऐ।

एह कम्म बरें थमां केई स्वयंसेवकें आसेआ कीता गेदा ऐ, तां जे तुंदे कोल तुंदी भाशा च दिव्य संदेश पुज्जी सकै। जेकर तुंदे कोल कोई सुआल ऐ तां बेझिझक walnut@gmail.com पर ईमेल करो ते अस इस यात्रा च तुंदे कन्नै जुड़ना बड़ा पसंद करगे।